

тягнення до адміністративної відповідальності має родовий об'єкт, який визначається правовими нормами, що вказують на елементи конкретних складів правопорушень юридичних осіб. Наступний елемент – об'єктивна сторона адміністративного правопорушення юридичної особи – це протиправне діяння (дія або бездіяльність), шкода, завдана правопорушенням і причинний зв'язок між протиправною поведінкою та завданою шкодою. С.В.Овчарова наголошує, що саме за наявності шкоди і причинного зв'язку можливо визнати юридичну особу суб'єктом адміністративного проступку й притягнути її до адміністративної відповідальності [1, с.17]. Особливої уваги заслуговує специфіка наступного елемента правопорушення – суб'єктивної сторони адміністративного правопорушення юридичних осіб. Б.А. Пугінський висловив думку, яку підтримала і С.В. Овчарова про те, що вину юридичної особи у скоєнні адміністративного проступку слід розуміти як неприкладення юридичною особою зусиль, які допускаються і вимагаються законодавством, для виконання покладених на неї обов'язків, за порушення яких передбачена адміністративна відповідальність, а також як невикористання наданих прав і можливостей для усунення причин адміністративного правопорушення [1, с.18]. Головною особливістю відповідальності юридичних осіб є те, що до адміністративної відповідальності притягають не конкретного громадянина чи посадову особу, а в цілому підприємство, установу, організацію в особі адміністрації підприємства [2, с.165].

Д.М. Лук'яненко зазначає, що заходами адміністративної відповідальності юридичних осіб, відповідно до чинного законодавства можуть бути [3, с.13] : фінансові санкції – застосовувані до юридичних осіб в адміністративному порядку стягнення, розмір яких встановлюється у грошовому еквіваленті; майнові санкції – застосовувані до юридичних осіб в адміністративному або за клопотанням органу адміністративної юрисдикції, в судовому порядку стягнення, що передбачають перехід права власності на майно, цінні папери; обмежувальні санкції – застосовувані до юридичних осіб в адміністративному порядку стягнення, що передбачають обмеження дієздатності юридичних осіб стосовно певних видів діяльності; організаційні санкції – застосовувані до юридичних осіб в адміністративному або за клопотанням органу адміністративної юрисдикції, в судовому порядку стягнення, що передбачають примусову реорганізацію, або припинення юридичної особи. Інститут адміністративної відповідальності юридичних осіб є досить складним для розуміння. Адже не існує конкретно закріплених норм у єдиному нормативно-правовому акті, що регулювали б відносини в цій

сфері. Розгалуженість системи нормативно – правових актів, що передбачають адміністративну відповідальність юридичних осіб, знижує її роль в механізмі боротьби адміністративними правопорушеннями.

На жаль, з незрозумілих причин даний проект було відкликано з розгляду Верховної Ради України. Але, ми сподіваємося, що керівництво держави обов'язково в найближчий час повернеться до питань реформування адміністративної відповідальності юридичних осіб.

Література

1. Овчарова С.В. Матеріально-правові проблеми адміністративної відповідальності / С.В. Овчарова // Гос. и право.– 2008.– №7.– С. 15-26.

3. Лук'яненко Д. До проблеми систематизації заходів адміністративної відповідальності юридичних осіб / Д. Лук'яненко // Підприємство, господарство і право.– 2005.– №11.– С.12-16.

3. Проект Кодексу України про адміністративні проступки: реєстраційний № 5558 від 26 травня 2004р. [Електронний ресурс] : офіційний сайт Верховної Ради України.– Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?id=&pf3516=5558&skl=5.

УДК 342.5+629.331(043.2)

Рушак І.Я.,
аспірантка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ АВТОМОБІЛЬНОГО ТРАНСПОРТУ

Основним завданням регулювання та контролю у сфері автомобільного транспорту є створення умов безпечного, якісного й ефективного перевезення пасажирів та вантажів та надання додаткових транспортних послуг [1].

Державне регулювання та контроль у сфері автомобільного транспорту реалізується шляхом проведення центральними та місцевими органами виконавчої влади, державними органами управління автомобільним транспортом, органами місцевого самоврядування економічної, тарифної, науково-технічної та соціальної політики, ліцензування, стандартизації та сертифікації на автомобільному транспорті, задоволення потреб автомобільного транспорту в паливно-енергетичних і матеріально-технічних ресурсах і транспортних засобах.

Організаційно-правову основу державного управління транспортом складає система органів державної влади і місцевого самоврядування, наділених управлінською компетенцією щодо транспорту України [2].

Органи місцевого самоврядування формують мережу міських автобусних маршрутів загального користування і здійснюють контроль за виконанням транспортного законодавства на відповідній території згідно з повноваженнями, визначеними законодавством України України.

Організація пасажирських перевезень на міських автобусних маршрутах загального користування покладається на виконавчий орган сільської, селищної, міської ради відповідного населеного пункту. Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування в межах своїх повноважень сприяють створенню сталих та безпечних умов роботи автомобільного транспорту загального користування.

Зміст правоохоронної функції, що реалізовується органами місцевого самоврядування складає охорона громадського порядку, що є необхідною умовою підтримання на території громади режиму, правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян на підвідомчій території шляхом забезпечення громадської безпеки на транспорті та в інших громадських місцях [3, с. 86].

Органи місцевого самоврядування зобов'язані:

- забезпечувати формування автобусної маршрутної мережі загального користування та розробляти перспективи їх розвитку;
- організовувати утримання в належному стані проїзної частини автомобільних доріг та під'їздів (на міських автобусних маршрутах загального користування) і в разі завдання матеріальних збитків автомобільному перевізнику, що обслуговує автобусний маршрут загального користування, унаслідок неналежного утримання проїзної частини автомобільної дороги чи під'їзду компенсувати йому збитки;
- забезпечувати облаштування необхідною інфраструктурою автобусних маршрутів загального користування, а саме – автопавільйонами, інформаційним забезпеченням пасажирів і підтримувати її в належному технічному та санітарному стані;
- забезпечувати розроблення паспортів автобусних маршрутів загального користування з визначенням необхідної кількості автобусів, їх пасажиромісткості, класу, технічних та екологічних показників, розкладу руху;
- проводити конкурс на перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування;
- забезпечувати укладання договору на автобусних маршрутах загального користування із автомобільним перевізником – переможцем

конкурсу на міських, приміських та міжміських автобусних маршрутах загального користування, які не виходять за межі території області (внутрішньообласні маршрути), чи надання дозволу на приміських та міжміських автобусних маршрутах загального користування, які виходять за межі території області (міжобласні маршрути), та забезпечувати контроль за виконанням ним умов договору чи дозволу;

- забезпечувати безпечно і якісне обслуговування пасажирів на автобусних маршрутах загального користування;

- забезпечувати компенсацію втрат автомобільному перевізнику внаслідок перевезення пільгових категорій пасажирів та регулювання тарифів.

Органи управління транспортом сприяють органам місцевого самоврядування у виконанні ними своїх повноважень щодо соціального та економічного розвитку транспорту, спільно з ними здійснюють програми захисту навколишнього природного середовища, розробляють і вживають узгоджені заходи для забезпечення безперебійної роботи транспорту у разі стихійного лиха, аварій, катастроф та під час ліквідації їх наслідків, координують роботу, пов'язану із запобіганням аваріям і правопорушенням на транспорті, а також організують взаємодію різних видів транспорту з метою більш ефективного їх використання, підвищення якості обслуговування.

Органи місцевого самоврядування у межах своїх повноважень надають допомогу підприємствам і організаціям транспорту у поліпшенні використання транспортних засобів відправниками (одержувачами) вантажів і розвитку будівельної індустрії, об'єднують кошти підприємств, організацій (за їх згодою), а також бюджетні та позабюджетні кошти для вдосконалення транспортної мережі, будівництва вокзалів, шляхопроводів та інших об'єктів транспорту; організують взаємодію різних видів транспорту з метою більш ефективного їх використання, підвищення якості обслуговування.

Література

1. Про автомобільний транспорт: Закон України від 05.04.2001 № 2344-III ВР // Відомості Верховної Ради України.– 2001.– № 22.– ст.105.
2. Про транспорт: Закон України від 10.11.1994 № 232/94-ВР // Відомості Верховної Ради України.– 1994.– N 51.– ст.446.
3. Подоляка А. М. Місцеве самоврядування в охороні громадського порядку / А. М. Подоляка // Держава та регіони. Серія "Право".– 2009.– № 2.– С. 85-88.